

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1257/2015
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца Н.В. из Л., чији је пуномоћник З.П., адвокат у Л., против туженог Н.п. у Л., кога по пуномоћју заступа В.Т., адвокат из Л., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3406/2014 од 05.02.2015. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3406/2014 од 05.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 1421/2013 од 07.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи решење туженог од 31.08.2009. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и способностима, у року од 8 дана по пријему пресуде под претњом принудног извршења, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 131.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3406/2014 од 05.02.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 113.250,00 динара.

Против правоснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиоца.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), у вези члана 506. став 2. ЗПП и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код туженог до 06.09.2009. године. Решењем туженог бр. 510 од 31.08.2009. године тужиоцу је престао радни однос на основу члана 179. тачка 9. и члана 158. и 159. Закона о раду, јер према новом Правилнику о организацији и систематизацији послова бр. 336 од 12.06.2009. године није постојало слободно радно место на које је тужилац могао бити распоређен. Тужилац је марта месеца 2009. године разрешен са функције директора туженог и није распоређен на друго радно место, јер није било услова за његово распоређивање. Након тога, тужени је донео Програм решавања вишка запослених којим је смањен број извршилаца на многим радним местима, док су нека радна места укинута и тај Програм је достављен Националној служби за запошљавање. У моменту утврђивања вишка запослених тужилац је био у статусу нераспоређеног лица и није га било могуће распоредити ни на једно друго радно место. Тужиоцу је исплаћена отпремнина због престанка радног односа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили захтев тужиоца за поништај решења као незаконитог и враћања на рад. За своје одлуке дали су разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни касациони суд.

Наиме, и по становишту Врховног касационог суда, у конкретном случају постоји основ за примену отказног разлога из члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05 и 62/05), којим је прописано да послодавац може дати отказ запосленом ако услед технолошких, економских и организационих промена престане потреба за обављањем одређених послова.

Врховни касациони суд је ценио да је тужилац био у сталном радном односу код туженог и да је остао нераспоређен након што је разрешен са функције директора туженог, јер Правилником о организацији и систематизацији послова бр. 336 од 12.06.2009. године, није било предвиђено ни једно радно место на које је тужилац могао бити распоређен у складу са његовом стручном спремом. Како је тужилац дипломирани менаџер са седмим степеном стручне спреме, није могао бити ни распоређен на радно место заменика директора, а што је тужилац тврдио у току поступка и истицао у жалби и ревизији, с обзиром на то да је као услов за

то радно место било прописано да радник има завршен седми степен стручне спреме (факултет драмских уметности било ког смера, филолошки или филозофски факултет, факултет политичких наука и економски факултет), 5 година радног искуства и стручне и организационе способности, а тужилац није завршио ове факултете.

Отказни разлог је испуњен и спроведен је поступак који се примењује у случају престанка потребе за радом тужиоца, с обзиром да су тужиоцу исплаћене зараде, као и отпремнина, све у складу са чланом 158. Закона о раду. Стога нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Без утицаја је навод у ревизији да је погрешно примењен Правилник о организацији и систематизацији послова бр. 336 од 12.06.2009. године, те да је требао бити примењен Правилник о организацији и систематизацији послова у Н.п. у Л. бр. 658 од 17.12.2007. године. Наиме, тужени је прво донео Правилник о организацији и систематизацији послова 12.06.2009. године, па је тужиоцу отказан уговор о раду 31.08.2009.године. Није могао бити примењен ранији Правилник о организацији и систематизацији послова који је престао да важи.

Тужилац у ревизији указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што према члану 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

У осталим наводима ревизије тужилац у претежном делу понавља жалбене наводе који су били предмет оцене другостепеног суда. Ту оцену прихвата у целини и Врховни касациони суд.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**